

El triomf, a Ciutadella, de la candidatura encapçalada per Llorenç Brondo (PP), amb el suport del Partit Menorquí (PMQ) de l'empresari Llorenç Casanovas, i la pèrdua d'un dels dos regidors que tenia Unió Centristes de Menorca (UCM), van deixar l'exbatlle, Pau Lluch, a la banqueta de l'oposició al costat de PSOE, PSM i el Fòrum Ciutadà Esquerra Unida-Els Verds. A Sant Lluís, a la banda de llevant de l'illa, tot i la majoria obtinguda pel batlle socialista Llorenç Carretero, l'única regidora d'UCM es mantingué dins l'equip de govern. La destalada més clamorosa la van patir, però, els centristes al seu feu tradicional, Ferreries, on des de l'època de la transició política els governs de concentració, amb majoria d'alcaldes centristes, han estat la nota dominant. La candidatura d'Unió Centristes de Menorca encapçalada per Román Sintes, amb el 31,76% dels vots i 4 regidors continuava sent la primera força política del municipi. Tot i situar-se, teòricament, com a segona força, amb el

A l'esquerra, la presa de possessió dels dos regidors per UCM de Ferreries, Octavio Fernández i Joan Janer. A la dreta Pau Lluch.

El centrisme inicia la seva desfeta a Menorca

Després de perdre a les darreres eleccions les batllies de Ciutadella i Ferreries, els centristes han vist com s'accelerava durant els últims mesos la seva caiguda política.

26,98% dels vots i 3 regidors, la llista de l'Entesa de l'Esquerra de Ferreries (ADEEF), encapçalada per Josep Carreras, assolí la batllia amb el suport del PSOE —que, amb Enriqueta Camps de candidata, va obtenir 1 regidor— i del Partit Popular, que amb el 25,42% dels vots n'aconseguí 3. Des del primer moment, UCM va ser incapaç d'acceptar que l'aritmètica dels vots li llevés la batllia. Al contrari del Partit Popular, va rebutjar la invitació de l'Entesa

(EEF) d'entrar a formar part de l'anomenat Pacte d'Estabilitat que formen EEF, PSOE i PP, en la pràctica, una mena de govern de concentració que funciona, en general, de manera prou harmònica. Nerviosos, incapaços d'admetre la derrota, els centristes van caminar cap a una lenta descomposició.

Els resultats d'aquest procés autodestractiu, alimentats per algunes lluites caïnites en el seu si, s'han pogut veure no fa gaires mesos. La desfeta dels cen-

tristes a Ferreries començà a final del passat mes de novembre, quan tres regidors del grup municipal, entre els quals l'exbatlle Roman Sintès, renunciaven a continuar ocupant els seus escons. Enmig de la sorpresa general, inclosa la de l'actual batlle i antic company de Sintès a l'Ajuntament, Josep Carreras (Entesa de l'Esquerra de Menorca), Román Sintès, Lita Triay i Francesc Pons abandonaven el seu càrrec per la situació interna de fragmentació que es vivia en el sí d'UCM.

Carles Marquès i Pere Allès, dos dels tres membres d'UCM que havien de prendre possessió el mes de gener dels seus càrrecs de regidors a l'Ajuntament de Ferreries, decidiren no presentar-se en el plenari. Pere Allès ho feia després de presentar la seva dimissió per discrepàncies amb el seu president, Miquel Carreras, el qual, no obstant això, sí que va prendre possessió del seu escó.

La crisi no va quedar formalment tancada fins a principi del passat mes de març, en què Joan Gener Cardona i Octavio Fernández García s'asseien, per fi, en els escons que fins aleshores romanien vacants.

Carles Marquès

Pedro Román, un dels vells factòtums del centrisme menorquí, va pronosticar el futur més negre al Pacte d'Estabilitat, perquè, deia, els programes electorals dels tres partits de l'entesa –EEF, PSOE i PP– eren antagònics. A aquesta previsió tan pessimista, però, ha esdevingut, en la pràctica, una plàcida convivència entre forces polítiques que, amb comptades excepcions, han estat capaces de superar les seves diferències teòriques per engegar un programa de mínims comú. Si les eleccions del 2003 van deixar per primer cop a Ferreries un partit de centre fora del govern, ja fos tot sol o acompanyat, tot fa pensar que la situació, el 2007, duu camí de ser la mateixa per a la força que ha estat hegemònica al municipi des de les primeres eleccions democràtiques. UCM va obtenir 792 vots en les eleccions del 25 de maig, 119 més que l'Entesa. Però les matemàtiques, en aquest cas, no van ser una ciència exacta. L'Entesa havia donat el seu suport a UCM durant els vuit anys anteriors perquè governàs Ferreries. Els bons resultats obtinguts van fer que els nacionalistes de l'Entesa oferissin primer a UCM de compartir la batllia per part d'ambdues formacions durant dos anys, per evitar que cap de les dues forces polítiques capitalitzàs els èxits de la gestió. Però UCM s'hi va negar en rodó. Negativa que, a la fi, va significar la seva tomba política. El PP, en canvi, va dir que sí, més per donar una cura d'humilitat als centristes que per convicció o proximitat ideològica amb un partit que es troba a l'altre costat del seu ideari polític.

Alguns analistes han volgut veure en la lluita caïnita en el sí de l'agrupació local d'UCM a Ferreries el resultat d'un procés de descomposició que s'inicià tot just quan PSOE i PSM van permetre amb els seus vots que l'alcalde fos el candidat de l'Entesa, Josep Carreras, i van rebotar, així, UCM. Quin és el futur que espera als centristes? Després de la recent dimissió de Pau Lluch com a regidor d'UCM a Ciutadella per motius personals i dels darrers episodis viscuts a Ferreries, la fita del 2007 es presenta amb poques llums i moltes ombres.

Parlar per parlar

La història inacabable

Manuel S. Jardí

La primera aplicació del nou i ja vigent Estatut d'Autonomia del País Valencià serà el manteniment del fals però rendible conflicte lingüístic. El Govern valencià anuncia un altre decret per derogar l'homologació dels certificats oficials de coneixement del català en totes les seues variants. I això després de conèixer la sentència del Tribunal Suprem que s'afegeix a altres sentències anteriors de la judicatura que, des de molts processos ençà, continuen pronunciant-se unànimement sobre la qüestió. Com no podia ser d'altra manera. El valencià és català. El Govern del president Camps, no obstant això, encara vol posar-se –i posar-nos– en ridícul. Adés a Europa, demà a la galàxia. Potser el Tribunal Constitucional serà la pròxima etapa i, més tard, el d'Estrasburg. I el de l'Haia. Els portaveus de la indigència apelen a l'articulat del nou Estatut d'Autonomia: el que van pactar el PP i el PSOE valencià. El que es refereix a "l'idioma valencià". Gràcies a aquesta broma, l'anticatalanisme dona corda a la qüestió que més rendibilitat econòmica, electoral, etc. ha subministrat al llarg dels últims trenta anys. Qui va avalar aquesta maleïda convenció en l'empobrit text estatutari? L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, qui, si no? La que haurà de vetllar, segons el Tribunal Suprem, per la unitat lingüística del català. La rabosa que tindrà cura del galliner. Els mateixos acadèmics que practiquen la doble o la triple militància filològica, amb el vistiplau de l'Institut Interuniversitari, de l'Institut d'Estudis Catalans i de tots els que miren cap a un altre lloc mentre alimenten l'eterna qüestió, la història inacabable. Quina barra!